

[Svend Erik Hovmand]

Dette forslag er ikke ment som en heksejagt mod offentligt ansatte. Langt de fleste sager har en fornuftig gang gennem administrationen; det gælder centraladministrationen, det gælder statslige myndigheder i det hele taget, og det gælder kommunale og amtslige myndigheder. Men ombudsmandens beretning vidner om, at der trods alt er en lang række eksempler på, at sagsbehandling har trukket urimelig længe ud, og jeg tror, de fleste af folketingets medlemmer også har en lang række af eksempler fra deres egen valgkreds eller fra henvendelser, som de har modtaget, på groteske sager, hvor der har været tale om helt urimelige ventetider. Adskillige avisartikler har også givet et klart bevis på, at der er et problem, om end ikke et generelt problem.

Jeg mener, som vi har fremhævet det i bemærkningerne til forslaget, at i en tid, hvor offentlige myndigheder pålægger borgerne flere og flere pligter, må borgerne også have krav på en rimelig behandling fra myndighedernes side. Det kan i mange personlige sager være en dybt alvorlig sag, når svar udebliver; det kan være et problem, som giver det enkelte menneske anledning til megen ængstelse og uro, men specielt for erhvervslivet og private bygherrer og andre, som er i en udstykningssituation f. eks., kan der også blive tale om betydelige økonomiske tab.

I Aktuelt for den 29. januar i år udtaler chefen for den sociale ankestyrelse, Erik Hansen, i en artikel, at der naturligvis er forskel på længden af de forskellige sagers behandlingstid, men at behandlingstider på op til 1½ år ikke er usædvanlige. Tilsvarende oplysning får samme blad samme dag fra kontorchef Jens Nielsen i matrikeldirektoratet, som også peger på, at der inden for dette område er tale om undertiden meget lange behandlingstider.

Det er klart, at vi lovgivere selv har et ansvar for, at tingene er blevet så komplicerede, som de er. Jeg synes, vi må sige til os selv, at det er rimeligt, at de mennesker, det drejer sig om, nogenlunde ved, hvad de har at holde sig til i de fleste almindelige sager, har en rimelig fornemmelse af, hvor lang tid der vil gå.

Forslaget sigter altså på at give borgerne en vished om, hvornår de kan forvente at få et svar, når det drejer sig om almindelige sager, at der, hvis fristen alligevel overskri-

des, påhviler offentlige myndigheder en pligt til at underrette om og begrunde forsinkelsen samt meddele, hvornår svar så kan forventes.

Derudover er det en hensigt med forslaget at tilskynde offentlige myndigheder – og det vil jeg gerne understrege specielt over for hr. Glistrup – til at rationalisere sagsbehandlingen. Det er også et svar til hr. Honoré fra kristeligt folkeparti. Alene den omstændighed, at en offentlig myndighed pålægges et krav om at fastlægge en tidsfrist for en behandling af en almindelig sag, vil gøre, at denne offentlige myndighed vil give sig til at overveje, om den måde, man behandler sagerne på i dag, nu også er den eneste rigtige, eller om det kunne ske mere rationelt. Alene heri tror jeg at der ligger et incitament til om ikke en besparelse af arbejdskraft i den offentlige sektor så da i alt fald et incitament til at forhindre nyansættelser, som flere var inde på.

Jeg er altså glad ved at kunne konstatere, at stort set samtlige ordførere var positive, og jeg er glad for, at justitsministeren ikke afviste denne tankegang, men fandt det rimeligt at gå ind på den og overveje, i hvilket omfang vi kan imødekomme dette synspunkt.

Jeg vil gerne henvise til, at en af ministerens kolleger, indenrigsministeren, som nævnt har været meget positiv og på regeringens vegne sagt i redegørelsen om kommunalt nærdemokrati, Folketingstidende 1977-78, sp. 3000: at »Når det drejer sig om svar fra det offentlige, som hr. Svend Erik Hovmand var inde på, så er jeg enig med hr. Svend Erik Hovmand i, at det er urimeligt med alt for lange frister. Jeg er enig i . . . , at der bør gives en begrundelse for, at svaret trækker længe ud«. Han uddyber yderligere i sine bemærkninger sin positive holdning over for indførelse af de tanker, som ligger i dette forslag.

Når indenrigsministeren den 1. december 1977 kunne udtrykke disse meget positive synspunkter med hensyn til princippet i dette forslag, må jeg kunne forvente, at de lidt kritiske bemærkninger, som justitsministeren havde til enkelte problemer i forbindelse med forslaget, er problemer, som vi vil kunne få ryddet af vejen i udvalgsarbejdet.

Ministeren henviser til statsministeriets cirkulæreskrivelse. Jeg gør opmærksom på – det ved ministeren naturligvis, men andre kan måske være i tvivl – hvad en sådan cir-